

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 91.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392243568/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

kom der ud, til Skabet var tomt, og Sigurd rejste sig. Han børstede Støvet af sine Hænder og så spørgende på Tue:

«Hør nu, min gode Ven, er du rigtig vel?» han tog ham i Skuldrene, «leger du virkelig med det dør? hvor gammel er du egentlig? nå, snart elleve År — el-le-ve År — jo vist — o høj, se en Gang her!» han snappede en Dukke op af Dyngen, «o hvor sød! sikke Øjne, sikken Næse og Hår! o, hvor den er dejlig — er det din Kæreste? hva? Hedder den Rosa? ja, den hedder sikkert Rosa! O, Rosa! Ak, Rosa!» han knugede den ind til sit Hjærte og vendte Øjnene mod Himlen, «ak -ak!» sukkede han.

Den Dukke havde Alf elsket over alt i Verden, den skulde han have med sig i Seng hver Aften, ellers kunde han ikke sove — den havde Anton aldrig måttet få at se.

«Nå, tag den så og kys den!» Sigurd kyldede den hen til Tue. Han tog den op og stirrede på den.

Ja, Gu' er den sød, se bare på den! men du skulde dog for Anstændighedens Skyld gi' den nogle Klæder på, det er jo et Tøsebarn.»

Tues Læber dirrede, han famlede forgæves efter Ord. Sigurd var begyndt at proppe Legetøjet ind igen: da slap Tue pludselig Dukken, puffede ham til Side og kastede sig over Dyngen, gribende ned i den med begge Hænder og kastende Tingene ind, hulter til bulter, i Blinde, ligegyldigt hvordan, bare bort fra Sigurds Øjne, ind i Mørket, ind i Glemslen.

«Sådan! sådan!» opmuntrede Sigurd.

Nøglen skreg i Låsen, Tue rejste sig og stirrede på ham. Sigurd drev op og ned ad Gulvet, strækkende sig i Solskinnet og gabende højlydt:

«Hør, skal vi nu ikke ned og have lidt frisk Luft oven på den Omgang? det er ligesom man trænger til det.»

Han standsede og lo, så han klukkede. Så blev

han pludselig opmærksom på Tues Ansigt, stirrede på ham og trak Brynene i Vejret.

«Er du gal? Hvad er du gal for? Hvad har jeg gjort dig?»

Tue højede Hovedet, han kæmpede forgæves for at holde Benene rolige, de rystede under ham, så han knap kunde stå. Sigurd nærmede sig forsigtigt, bøjede sig pludselig frem og lagde sin Pande ind til Tues, hans blå Øjne smilte ind i hans:

«Herre Gud — Tue, liden Tue, blev han fornærmet? så — så — kom nu, så løber vi ned i Haven og får os en regulær Tagfat — så går det over.»

Der gød sig en Hede gennem Tue, han stirrede fortryllet ind i disse blå, livsfyldte Øjne.

«Lille Pige, lille Pige — kom så,» lokkede Sigurd.

Da kastede Tue sig med Et ind til ham, kyssede ham på Øjne, på Næse, på Mund, stammende i voldsom Gråd: «Sigurd! Sigurd!»

«Så — så — hvad Satan er nu det? er Drengen da rent forrykt?» Sigurd gjorde sig forbavset fri.

— — — — —
Lidt efter fløj de rundt nede i Haven, i vild Galop gennem de grusede Gange, over Plæner og Buskaser. De legede Hund efter Hare.

— — — — —
Fra den Dag blev Skabet, den fordums fælles Helligdom, aldrig mere åbnet. Med Alf og Anton var det ude — det kunde ikke være aadet, de havde for evigt vendt deres Øjne fra ham, han kunde aldrig mere vente at finde Tilgivelse hos dem. Ti det var ham jo ej en Gang muligt at angre, hvad der var hændet. Han havde jo længe sukket efter den Befrielse, som nu var kommet. Og før eller senere måtte det dog være sket — andre havde måske kunnet holde ud, han kunde ikke, dertil var han for lille og fej. Men at det skulde være gået så vidt, at han roligt havde hørt Sigurd vrængende bespotte alle disse dyre-